

Armo & Totuus

No. 2 / 2005

”Niin ette siis enää ole vieraita ettekä
muukalaisia, vaan te olette pyhien
kansalaisia ja Jumalan perhettä”

(Ef. 2:19)

Sisältö No. 2 / 2005

2	Oletko pelastettu ?
3	Ruskeanpunainen hieho / Lex Curragh
5	Herran syntymän ja kuoleman väliset yhteydet / Albert McShane
8	Seitsemän lampunjalkaa - Sardes / Jim Allen
16	Jannes ja Jambres / C. H. MacIntosh
19	Petetty ! / Jon Shutt

Keitä me olemme?

Olemme uskovia, jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Me uskomme,

että on olemassa vain yksi Jumala, joka on ollut olemassa ikuisesti kolmena selvästi erottuvana persoonana: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä.

että Jeesus Kristus oli Jumala ihmismuodossa; että Hän syntyi neitseestä; että Hän kuoli antaen itsensä uhriksi syntisten edestä; että Hän nousi ruumiillisesti kuolleista ja astui taivaisiin.

että syntiinlankeemuksen seurauksena ihmiskunta on synnin alaisuudessa ja että jokainen ihminen on syntinen luonnoltaan ja teoiltaan.

että Jumala tarjoaa meille armossaan ja hyvydessään täydellistä ja ilmaista pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa ja että tämä pelastus annetaan meille lahjaksi.

että henkilökohtaisen katumisen ja uskon kautta Jeesukseen Kristukseen ihminen syntyy uudesti, vastaanottaa Pyhän Hengen, julistetaan syyttömäksi Jumalan edessä, saa ehdoitta anteeksi kaikki syntinsä, saa ikuisen elämän ja muuttuu uudeksi luomukseksi Jeesuksessa Kristuksessa.

että Jeesukseen Kristukseen uskova ihminen voi tietää ja olla varma pelastuksestaan ja että tämä ei koskaan joudu kadotukseen.

että uskovat tulisi kastaa upottamalla, joka on ulkoinen merkki uskovan sisällä tapahtuneesta Jumalan puoleen kääntymisestä.

että tosi seurakunta, Kristuksen ruumis, koostuu kaikista tosi uskovista alkaen ensimmäisestä helluntaista aina seurakunnan ylöstempaukseen asti.

että paikallisseurakunta koostuu tosi uskovista, jotka on kastettu ja jotka kokoontuvat Herran Jeesuksen nimeen apostolien opetuksen mukaisesti.

että jokaisella uskovalla on Jumalan edessä papin tehtävä.

että Raamattu on Jumalan Sana ja että se on Hänen täydellinen ja lopullinen ilmoituksensa.

web: <http://www.JeesusOnHerra.com>

Oletko pelastettu ?

Oletko pelastettu? Menetkö taivaaseen, kun kuolet?

Toivottavasti vastasit molempiin näihin kysymyksiin KYLLÄ! Jollet, pyydän, että jatkat lukemista.

Monet ihmiset ovat sitä mieltä, että jos he käyvät kirkossa joka sunnuntai, laittavat muutaman kolikon kolehtiin ja lausuvat rukouksen, se riittää taivaaseen pääsyyn. Jumalan vaatii paljon enemmän kuin sen.

Raamattu kertoo meille, että meidän on "synnyttävä uudesti" (Joh. 3:3). "Pelastettu" ja "uudestisyntynyt" tarkoittavat samaa. Se merkitsee, että olet vastaanottanut Jeesuksen Herraksesi ja Vapahtajaksesi ja hyväksyt, että Jeesus kuoli syntiesi takia, haudattiin, ja ylösnousi (1 Kor. 15:3-4, Room. 10:9, Room. 5:8). Sinun täytyy myös tunnustaa syntisi ja katua niitä (1 Joh. 1:9, Luuk. 13:3).

On vain YKSI tie taivaaseen ja se on Jeesuksen kautta. Hän sanoo: "Minä olen ovi" (Joh. 10:9) eikä "kukaan tule Isän tykö muutoin kuin minun kauttani" (Joh. 14:6).

Herra koputtaa sydämesi ovella ja on sinusta kiinni, päästätkö Hänet sisään (Ilm. 3:20).

"Sillä mitä se hyödyttää ihmistä, vaikka hän voittaisi omaksensa koko maailman, mutta saisi vahingon sielullensa?" Mark. 8:36

Tässä ovat perusaskeleet pelastukseen. Kaikkien tärkeintä: Lue itse Raamattua. Lukiessasi Kirjoituksia pyydä Herraa johtamaan sinua siinä ja opettamaan sinulle, mitä sinun tarvitsee oppia. On hyvä kuunnella saarnaajia, mutta sinun TÄYTYY myös lukea Kirjoituksia itse, erityisesti tänä päivänä, kun niin monet väärät profeetat ovat liikkeellä yrittäen väärillä Jumalan Sanaa (Matt. 24:11, Mark. 13:22, 2 Piet. 2:1-3). Jumalan Sana on sinun miekkasi! (Ef. 6:17)

Ensiksi sinun täytyy ymmärtää olevasi syntinen. "Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla." Room. 3:23

Ymmärrä synnin rangaistus. Jumala on ikuinen, muuttumaton, ja täydellisen oikeudenmukainen. Täydellinen oikeus vaatii rangaistusta niille, jotka rikkovat Jumalan lakeja, ja Hänen ikuinen olemuksensa tekee tuon rangaistuksen kestoajasta myös ikuisen. Sana "kuolema" Room. 6:23:ssa viittaa ikuisen hengelliseen kuolemaan, päättymättömään eroon Jumalasta, mikä on oikeudenmukainen rangaistus synnistä. Raamattu sanoo tuota rangaistuksen paikkaa helvetiksi. "Sillä synnin palkka on kuolema,

mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme" Room. 6:23

Tunnusta syntisi. "Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä." (1 Joh. 1:9). "sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan." Room. 10:10

Kadu syntejäsi ja käänny niistä. "Tehkää siis parannus ja kääntykää, että teidän syntinne pyyhittäisiin pois" Ap.t 3:19. "Eivät olleet, sanon minä teille, mutta ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte." Luuk. 13:3. "Niin myös, sanon minä teille, on ilo Jumalan enkeleillä yhdestä syntisestä, joka tekee parannuksen" Luuk. 15:10

Usko, että Jeesus kuoli maksaakseen syntivelkasi. "Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." Joh. 3:16. "Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus, kun me vielä olimme syntisiä, kuoli meidän edestämme." Room. 5:8. "että Kristus on kuollut meidän syntiemme tähden, kirjoitusten mukaan, ja että hänet haudattiin ja että hän nousi kuolleista kolmantena päivänä, kirjoitusten mukaan" 1 Kor. 15:3-4

Vastaanota Kristus Herraksesi ja Vapahtajaksesi. "Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä" Joh. 1:12. Sillä "jokainen, joka huutaa avuksi Herran nimeä, pelastuu" Room. 10:13 sekä Joel 2:32. "Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämässäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut." Room. 10:9. "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja" Ef. 2:8. Pyydä Jeesus elämäsi tänään - ikuisiksi huomiseksi! "Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!" 2 Kor. 9:15. "Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut." 2 Kor. 5:17

Sinun seuraavat askeleesi: Rukoile, lue Raamattuasi, ja etsi hyvä Raamatun mukainen seurakunta. Ole kuuliainen Jumalalle!

Ruskeanpunainen hieho (4 Moos. 19)

Ruskeanpunainen hieho oli uhri, joka on samankaltainen kuin syntiuhri (jae 9), vaikkei sitä löydykään papillisesta 3. Mooseksen kirjasta. Sitä ei hyväksytty vaskialttarille, vaan se poltettiin maassa leirin ulkopuolella. On hyvin merkityksellistä, että se löytyy erämaakirjasta, 4. Mooseksen kirjasta.

Tuo uhri oli yhteydessä maahan, jolla eläin poltettiin. Se mitä tässä näemme on säännös pyhiinvaeltajalle, joka on saastunut kulkiessaan läpi saastuttavan paikan, maailman. Tämä on säännös hänen palauttamisekseen Jumalan ja Hänen kansansa yhteyteen. Tätä vastaava kohta Uudessa testamentissa on Gal. 6:1.

4. Moos. 19:n jäsenelmä

Ongelma jakeet 11-12, 14-16
Rangaistus jae 13
Säännös jakeet 1-10
Toimintamalli jakeet 17-19
Hinta jakeet 20-22

Ongelma, jakeet 11-12, 14-16

Saastuminen on tulosta kuoleman kanssa tekemisissä olemisesta, mikä on synnin voiman ja läsnäolon todiste. Synti saa aikaan saastumisen aivan niinkuin kuolema saa aikaan rappeutumisen ja pilaantumisen. Ef. 2:1-2:n mukaan, uskosta osattomina, me olimme osa kuoleman maailmaa – meistä voitiin sanoa "kuolleet rikoksiinne ja synteihinne". 1 Joh. 5:19:n mukaan, "koko maailma on pahan vallassa". Sen vuoksi, sellaisessa maailmassa olemisen sisältää aina saastumisvaaran.

Luvussamme jakeet 11-12 antavat yleisen lausunnon saastumisesta. Seuraavaksi jakeissa 14-16 on yksityiskohtainen lausunto saastumisesta. Havaitse, mitä on mainittu: kuolema telttamajassa, miekalla surmattu ja kuollut haudasaan.

Telttamaja viittaa maailmassa oleilemiseen ja sen ratoista nauttimiseen. Miekka viittaa maailman puolesta taistelemiseen ja ponnisteluihin ansaita sen ylistys. Hauta muistuttaa meitä siitä, että olemme haudatut maailmaan, keskittyneinä sen pyrintöihin. Äärimmäisessä tapauksessa uskova saattaa näyttää aivan kuin maailmalliselta ihmiseltä ja olla tekemisissä osan tai kaikkien näiden aktiviteettien kanssa. Hän saattaa tulla kateelliseksi uskosta osattomille, jotka

saavuttavat menestystä maailmassa. Saastuminen on näiden kateellisten himojen tulos. Aasaf, psalmissa 73, oli sortunut tällaiseen.

Rangaistus jae 13

Saastunut ihminen on epäpuhdas seitsemän päivää. Hänen epäpuhtautensa pitää hänet erossa Jumalan yhteydestä ja saattaa jopa erottaa hänet Jumalan kansan yhteydestä. Useat Kirjoitukset 1. Johanneksen kirjeessä vahvistavat tämän.

Säännös jakeet 1-10

Säännös saastumisesta on ruskeanpunainen hieho. Huomaa väri: se oli kokonaan yhdenvärisen, viestittäen sen yhtenäisyydestä. Se oli joka puoleltaan samanlainen, aivan niinkuin Herra Jeesus oli. Naaraspuolisuus puhuu passiivisuudesta ja alamaisuudesta. Se oli ulkoisesti täysin virheetön ja tahraton sisäisesti. Herramme Jeesuksen moraalinen puhtaus ja virheettömyys näkyy tässä korostettuna.

Meille kerrotaan myös, ettei iestä ollut vielä koskaan pantu tämän hiehon päälle. Sitä kohtaan ei ollut koskaan ollut mitään pakottavaa alistamista. Kristus ei ollut koskaan synnin ikeen alla (Ps. 40:8; Joh. 8:34). Jumalan Sana sisältää kolminkertaisen todistuksen Hänen synnittömyydestään: Pietari, toiminnan mies, kertoo meille, että Hän "ei syntiä tehnyt"; Paavali, kaiken tiedon mies, kertoo, että Hän ei "synnistä tiennyt". Johannes, tunteiden mies, sanoo: "Hänessä ei ole syntiä".

Hieho annettiin Eleasarille. Hän oli Aaronin kolmas poika. Hänen vanhemmat veljensä, Naadab ja Abihu, kuolivat Jumalan tuomion tuloksena rangaistuksena heidän vieraasta tulestaan alttarilla. Eleasar pääsi asemaansa kuoleman takia. Hän on kuva Kristuksesta ylösnousemuksessa, joka pääsi valta- asemaansa kuoleman kautta. Tämä ajatus on yhdenmukainen meille kirkkaudessa olevalta Suurelta Ylipapiltamme saatavilla olevan, ennalleen-asettamisen palveluksen kanssa. "Sillä sentähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa ..."

Hieho tuotiin leirin ulkopuolelle syntiuhrin antamisen paikkaan, missä toisista erottaminen ja tuomio olivat tunnetut.

Ruskeanpunainen hieho (4 Moos. 19)

Kuolema tapahtui; elämä otettiin, mutta Kristus antoi elämänsä (Joh. 10:17-18). On kolme asiaa, jotka tulee havaita tämän kuoleman yhteydessä: veri, tuli ja tuhka.

Veri on todistus kuolemasta ja se pirskotettiin Jumalan edessä seitsemän kertaa, mikä kuvasi täydellistä ja kokonaista suoritusta. Sitä pirskotettiin seitsemän kertaa Ilmestysmajan edessä, osoittaen sen millä perusteella Jumala voitiin kohdata ja jatkaa yhteydessä Hänen kanssaan (Heb. 9:12-14).

Tuli muistuttaa meitä kuoleman kärsimyksistä. Sana "tuli" tässä viittaa palamisen voimakkaaseen kuumuuteen, kuluttaen koko uhrin. Totta – kuollut eläin ei tuntenut kuumuutta, mutta se kuvaa tuomiota, jonka Jeesus tunsu ristillä, syntiemme kantajana. Kolme asiaa heitettiin tuleen: setripuuta, jota oli otettu korkeimmasta puusta, isoppikortta, joka on rikkaruohoa, ja helakanpunaista lankaa. Setri ja isoppi muistuttavat meille luonnosta äärimmäisissä ulottuvuuksissaan, jotka on mitattu ja tuomittu Kristuksen kärsimyksissä. Tämän vuoksi Paavali saattoi kirjoittaa Gal. 6:14:n. Helakanpuna, mikä kertoo maailman kunniaa, piti myös polttaa tai poistaa tulella (Fil. 3:4-11).

Tuhka on muistomerkki kuolemasta. Kaikki mitä eläimestä jäi jäljelle kerättiin kokoon ja asetettiin puhtaaseen paikkaan. Kuoleman saastuttaminen on asetettu vastakkain tuhkan saastumattomuuden kanssa. Mitään pilaantumista ei tapahtuisi. Tuhka oli aina pilaantumaton.

Samoin ovat meidän muistelomme siunatusta Herrastamme. Kirjoituksissa ei ole todisteita, että ruskeanpunaisen hiehon uhria olisi koskaan toistettu. Tämä muistuttaa meitä Golgatan kertakaikkisesta Uhrista (Heb. 9:13; 25-26; 10:12).

Toimintamalli jakeet 17-19

Verta ei käytetty rituaaleissa, se kaikki oli Jumalalle. Kahta ainesta käytettiin: tuhkaa ja juoksevaa vettä. Tuhka muistutti kansalle, että kuolema on synnin seuraus. Vesi on kuva Pyhästä Hengestä (Joh. 7:38). Näistä kahdesta yhdessä näemme totuuden Kristuksen kuolemasta sovellettuna Hengen voimaan, mikä osoittaa todeksi synnin, sen tunnustamisen ja ennalleen asettamisen.

Kahtena ensimmäisenä päivänä seitsemästä, omatunto teki työnsä. Vastuu on synnintekijän, mutta toiset tulevat tilalle. Kolmantena päivänä hän vastaanottaa palveluksia puhtaalta ihmiseltä. Tämä on Gal. 6:1: "ojentakaa te, hengelliset, häntä sävyisyyden hengessä". Sitten on kolme päivää (pitempi ajanjakso), mietiskellä Jumalan armoa, Hänen joka teki säännöksen kansansa tarpeita varten.

Hinta jakeet 20-22

Puhdas henkilö, joka joutuu tekemisiin saastuneen henkilön ennalleen asettamisessa, on itse epäpuhdas iltaan asti (Joh. 5:19-20; Gal. 1:4; Tiit. 2:13-14).

Lex Curragh

Herran syntymän ja kuoleman väliset yhteydet

Jotkut ovat havainneet, että evankeliumien alkujen ja lopetusten välillä on kiinnostava yhteys, mutta tässä artikkelissa käsittelemme yhteyksiä Herran varhaisten päivien ja maanpäällisen vaelluksensa viimeisten päivien välillä, ja opetuksia, joita niistä voidaan oppia.

Profetian todistus

On kiinnostavaa nähdä, kuinka usein Vanhaa testamenttia lainataan Herran hedelmöittymisen ja syntymän aikoina, ja jälleen Hänen kuolemansa aikoihin. Molemmat olivat profetian kohteita. Hänen syntymänsä osalta ennustettiin, että Hänen äitinsä olisi neitsyt, Hän syntyi Beetlehemissä, Hänelle annettaisiin nimi "Immanuel" ja Hän olisi kansansa hallitsija. Hänen menemisensä Egyptiin oli myös ennustettu. Hänen kuolemassaan, Paimenta tultaisiin lyömään, Hänet luettaisiin väärintekijöiden joukkoon, Hän menettäisi vaatteensa, Hänet runneltaisiin ja Hänet lävistettäisiin. Viittauksia profetioihin ilmenee läpi Hänen julkisen palveluksensa, mutta Hänen syntymässään ja kuolemassaan on keskittyminen niiden täyttymiseen.

Uskovien tapauksessa Kirjoitukset painottavat myös meidän hengellistä syntymäämme ja sitä mitä meissä tapahtui. Samoin meidän yhteytemme Kristukseen Hänen kuolemassaan on myös täydellisesti kehittynyt. Ehkäpä kaikki jotka ovat pelastuneet myöntävät, että heillä oli vain vähäinen ymmärrys kaikesta siitä, mitä heissä oli tapahtunut kääntymyksen hetkellä, ja vain vähän tajusivat seuraamuksia, mitä liittyi Hänen kuolemaansa heidän puolestaan. Vain epistoloissa näitä suuria asioita kehitellään.

Missä molemmat tapaukset sattuivat

Herran syntymän aikoihin Beetlehemissä on täytynyt olla valtaiset ihmisjoukot, koska Hänen vanhemmilleen ei ollut sijaa majatalossa. Herran kuoleman aikaan Jerusalemi oli myös kansoitettu. Se mikä kuitenkin kytkee nämä kaksi asiaa on, että Hän syntyi Beetlehemin majatalon ulkopuolella ja kuoli Jerusalemin portin ulkopuolella. Ensimmäinen tapahtui karjasuojassa ja jälkimmäinen pääkallonpaikalla.

Tämän kohdan opetus on, että maailmassa ei ole paikkaa Herralle, ja niiden jotka ovat liittyneet Häneen, ei tulisi odottaa mitään ystävyyttä maailmalta. Apostoli Heb. 13:ssa tekee selväksi, että hebrealaisten uskovien tuli mennä leirin ulkopuolelle Hänen pilkkaansa kantaen. Kristityt ovat joskus pettyneitä, kun saavat uskosta osattomilta "kylmää olkapäätä", mutta heidän tulisi päinvastoin odottaa vastaavaa kohtelua, kuin heidän Herransa koki.

Lapsi käärinliinoissa ja ruumis käärinliinoissa

Lapsen äiti oli käärinyt Hänet kapaloihin ja laittanut Hänet seimeen, ja Kristuksen ruumis käärittiin pellavaan ja asetettiin hautakammioon. Jälkimmäinen oli kivinen leposija, ja luultavasti myös ensimmäinen oli tehty kivistä. Vain kaksi oli paikalla ensimmäisessä tapauksessa – Maria ja Joosef – ja vain kaksi oli paikalla toisessa tapauksessa, Joosef ja Nikodeemus. Kun lasta katsottiin seimessä, Hän oli äärimmäisen köyhyyden kohde, mutta lähes välittömästi sen jälkeen tuo sama lapsi liittyi rikkauksiin, kun tietäjät saapuivat kulta-, mirha- ja suitsukelahjoineen (jonkin aikaa on täytynyt kulua ennen heidän saapumistaan, mutta tästä ei ole tekstissä mainintaa). Kun Kristus otettiin ristiltä, Hänellä ei ollut mitään – ei edes vaatteitaan. Kun Hänet asetettiin hautaholviin, Hän oli kuitenkin rikkaiden joukossa, ja jälleen suloiset tuoksut ympäröivät Hänet. Tietäjien rikkaudet mahdollistivat Hänen matkansa Egyptiin, ja Joosefin varallisuus antoi Hänelle haudan.

Köyhyyden ja rikkauten kohtaaminen oli myös hengellisen syntymämme ominaisuus. Kaikki pelastuneet muistavat elävästi nuo hetket ennen vapahtamistamme. Kuinka onnettomiksi ja köyhiksi itsemme tunsimme! Olisimme voineet laulaa: "En mitään käsissäni tuo". Mutta heti kun panimme luottamuksemme Kristukseen, lukemattomat rikkaudet tulivat osaksemme: "Kristuksen kanssaperillisiä", ja perinnöllä oli käsirahakin, jonka Pyhä Henki antoi. Paavali, joka menetti kaiken, ei ainoastaan tullut rikkaaksi, vaan julisti "pakanoille evankeliumia Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta". Kun uskova havaitaan kuolleeksi Kristuksen kanssa - tosiasia joka on todistettu kasteessa - hänellä ei ole mitään

Herran syntymän ja kuoleman väliset yhteydet

millä kerskata, mutta jälleen ylösnouseminen Hänen kanssaan tarkoittaa, että hänellä on yhteys Häneen, joka istuu taivaan valtaistuimella.

Ihmeet taivaalla

Kristuksen syntymän aikoihin uusi tähti näkyi Idästä. Tämä oli jotain ainutlaatuista verrattuna muihin taivaankappaleisiin, joita astrologit olivat havainneet, koska tietäjät olivat haltioissaan sen ilmestymisestä. Jumala kaitselmuksessaan salli taivaankannen todistaa suuresta tapahtumasta, joka oli sattunut. Tähti johdatti tietäjät Kristuksen tykö. Kun Herra oli ristillä kolme tuntia, taivaat olivat jälleen mukana, mutta tällä kertaa – ei loistavana tähtenä, vaan kolmen tunnin pimeysjaksona. Molemmissa tapahtumissa Jumala salli luomakunnan puhua kovempaa kuin sanat. Luonnontiede ei voi selittää kumpaakaan noista tapahtumista, mutta luomakunnan Jumala voi kumota omat lakinsa.

Tässä ajassa, taivaan valo on ohjannut monia pakanasyntisiä Kristukselle, jotka – kuten tietäjät – palvovat Kristusta. Valitettavasti rististä on tullut pimeyden paikka monien mielessä, erityisesti juutalaisen kansan, joka on suuresti jäänyt pimeyteen.

Enkelten tervehdykset

On tilanteeseen sopivaa, että taivaan joukot ovat kiinnostuneet heidän Luojaansa syntymästä ja kuolemasta. Hän oli "enkelten näkemä", jotka taas ohjasivat paimenet seimelle. He ymmärsivät Hänen lihaksitulemisensa merkityksen, ja julistivat sen siunatusta tuloksesta. Samoin he jälleen ilmaantuvat Hänen ylösnousemisensa hetkellä. Ensimmäisessä tapauksessa he ohjasivat ihmisiä katsomaan seimeä, jossa Herra oli; jälkimmäisessä tapauksessa he ohjasivat ihmisiä katsomaan tyhjää hautaa. Paimenet näkivät lapsen kapaloituna; opetuslapset näkivät jätetyt pellavaliinat ja päällinän, molemmat rikkomattomina.

Evankeliumin julistaja – kuten nämä taivaalliset olennotkin – voi ohjata syntisten mieliä Hänen tykö, joka tuli alas taivaasta, ja erityisesti Hänen luo, joka ei ole enää kuollut, vaan ylösnoussut.

Kolme valitettavaa päivää

Oli kaksi kolmen päivän ajanjaksoa, jolloin Herra oli poissa Häntä rakastavien tyköä: kolme päivää, jolloin Hänen vanhempansa etsivät Häntä surren, ja kolme päivää jotka Hän vietti haudassa. Jos Hänen vanhempansa olisivat tienneet, että Hän oli temppelissä, he eivät olisi surreet. Jos apostolit – ja ne kaksi jotka kulkivat Emmauksen tietä – olisivat tienneet, että Hän oli ylösnoussut, myöskään he eivät olisi olleet surullisia. Se oli Joosefille ja Marialle todella vapauttavaa, kun he näkivät kadonneen Poikansa opettajien keskellä, ja se myös oli ihmeellinen näky, kun opetuslapset näkivät Herransa keskuudessaan. Molemmissa tapauksissa Herra teki selväksi, että suru oli vajavaisen tiedon syytä.

Herra oli "surujen mies"; niinpä tietämys ja usko eivät poista surua pyhien elämästä. Kuitenkin, on aikoja jolloin he ovat surullisia, mutta jos he tietäisivät kaiken ja luottaisivat Jumalaan, riemu täyttäisi heidän sydämensä. On aikoja, jolloin Herra ei ole niin lähellä sydäntä kuin toivottaisiin, mutta lupaus silti säilyy: "En minä sinua hylkää enkä sinua jätä". Pyhät valittavat rakkaimpiensa menetyksiä, mutta jos he voisivat ymmärtää poismenneen osuutta kirkkaudessa, suuri osa murheesta ja tuskasta otettaisiin pois. Sanat jotka lausuttiin Emmauksen tien kahdelle kulkijalle olisivat sopivammat kuin mikään muu: "Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, minkä profeetat ovat puhuneet!".

Hän, joka istui opettajien keskellä ja opetuslastensa keskellä, on Hän joka on niiden keskellä, jotka ovat kokoontuneet Hänen nimeensä. Hän ei ole luonnollisten silmien nähtävissä, mutta Hänen omiensa sielut nauttivat Hänen läsnäolostaan. Hänellä, joka vastasi opettajille, on vastaus kaikkiin meidän ongelmiimme. Hän, joka neuvoi opetuslapsiaan, voi edelleen antaa neuvoja niille, jotka antavat Hänelle Hänen oikeudenmukaisen paikkansa.

Hänen saamansa ylistys

Ehkäpä sen ihmetteleminen, kuinka tietäjät palvoivat pientä lasta, on jo melkein kadonnut, mutta vain jumalallinen johdatus olisi saanut heidät tekemään niin. He

Herran syntymän ja kuoleman väliset yhteydet

palvoivat Häntä kuninkaana. He olivat vakuuttuneet, että Hän oli Se, jolla olisi maailmanlaajuinen valta. Kun Herra nostettiin ylös taivaaseen, Hänen opetuslapsensa palvoivat Häntä. He tiesivät Hänen menneen Isänsä tykö, ja he olivat ilon täyttämät.

On niitä, jotka opettavat, että meidän tulisi palvoa ainoastaan Jumalaa Kristuksen kautta, Pyhän Hengen voimassa, mutta Kristus myös on Se, jota tulee palvoa. Ei ainoastaan tässä raamatunkohdassa, vaan myös Ilmestyskirjassa tehdään selväksi, että Hän on omiensa ylistyksen kohde.

Kristuksen todistus

Uutiset Kristuksen syntymästä levisivät ulkomaille, erityisesti niiden keskuudessa, jotka odottivat Hänen tuloaan. Profeetta Hanna oli tutustunut tähän uskolliseen jäännökseen, ja kertoi heille Hänen tulonsa uutisen. Opetuslapsien käskettiin mennä ja saarnata evankeliumia, minkä he tekivätkin, Pyhän Hengen avulla. On pyhien osa nyt levittää hyvää uutista, ei vain julkisissa kokouksissa, vaan myös yksityisissä kohtaamisissa. Vieläkin löytyy niitä, joilla on "korva tuolle sanomalle".

Albert McShane

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

Tänä iltana iloitsen nähdessäni teidät, ja kiitos että tulitte. Ja luotamme, että Jumalan tahdosta teillä voisi olla mahdollisuus tulla tulevinakin iltoina opetusjakson jäljellä oleviin kokouksiin. Kuten tiedätte, olemme näinä viime iltoina käsitelleet Herran sanomia Aasian seurakunnille. Olemme käsitelleet Herran viestiä Efeson, Smyrnan, Pergamoksen ja Tyatiran seurakunnille. Tänä iltana katsomme Herran viestiä Sardeen seurakunnalle, ja huomisoltiltana sekä perjantai-iltana saamme tämän sarjan päätökseen Herran viesteillä Filadelfian ja Laodikean seurakunnille. Haluaisimme, että erityisesti muistaisitte näitä kahta kokousta rukouksin – molempina iltoina kello kahdeksan – ja toivomme, että voitte niihin osallistua, Jumalan niin tahtoessa.

Nyt lukekaamme tänä iltana Herran viesti seurakunnalle Sardeessa, Ilmestyskirja 3:ssa (jakeet 1-6): *"Ja Sardeen seurakunnan enkelille kirjoita: 'Näin sanoo hän, jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä: Minä tiedän sinun tekosi: sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut. Heräjä valvomaan ja vahvista jäljellejääneitä, niitä, jotka ovat olleet kuolemaisillaan; sillä minä en ole havainnut sinun tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä. Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut, ja ota siitä vaari ja tee parannus. Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä sinun päällesi tulen. Kuitenkin on sinulla Sardeessa muutamia harvoja nimiä, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan, ja he saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvolliset. Joka voittaa, se näin puetaan valkeihin vaatteisiin, enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta, ja minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliensä edessä. Jolla on korva, se kuulkoon, mitä Henki seurakunnille sanoo".* Jumala siunaa Sanansa.

Kestää 33 vuotta, ennenkuin Pohjantähden valo saavuttaa maan. Jos tuo tähti olisi ollut pimeyden keskellä 30 vuotta sitten, tänä iltana sen valo yhä säteilisi maan päälle. Se loistaisi ainoastaan upean menneisyyden valoa. Kun luin siitä, ajattelin Sardeeta. Koska Sardes on se seurakunta, joka loistaa upean menneisyyden valossa. Mutta tuo menneisyys on poissa. Jos olette seuranneet minua ilta toisensa jälkeen, havaitsette että olemme jäljittäneet Herran

viesteissä Aasian seurakunnille eräänlaista kehittymistä – alkaen Efesosta ja päättyen Sardeehen. Olemme saaneet tuosta kehityksestä profeetallisia huippukohtia niistä ominaisuuksista, jotka olisivat tunnusomaisia maan päällä tapahtuvan (uskovien) todistuksen eri vaiheille. Muistatte, että aloitimme Efesosta, ja havaitsimme ja pohdimme Efeson osalta Herran sanaa sille, joka hyvin kuvaa sen tilaa: langennut. Havaitsimme, että tuo aikakausi seurakunnan historiassa piti sisällään apostolisen ja jälkiapostolisen ajan, ja arvioimme sille ajankohdaksi vuoden 169 jKr. Tuon ajankohdan lukitsi Polykarpuksen kuolema, hänen joka oli tuntenut apostoli Johanneksen.

Sitten Smyrnassa – ja sana jonka näimme kuvaavan Smyrnaa, oli "pelokas". Koska Smyrna esitti sydämилlemme sitä todistuksen vaihetta, kun intohimo Kristukseen oli hälvennyt, ja seurakunnan ylle tuli vainon aikakausi. Vaino nousi jo Neron aikana, ja sen vuoksi siinä on tietty päällekkäisyys. Me merkitsimme tuota ajankohtaa summittaisesti Konstantinuksen kääntymyksen hetkeen, 312 jKr. Ja tuona aikana seurakunta – ne jotka kantoivat Kristuksen nimeä – kärsivät Häneen uskonsa takia.

Sitten me menimme Smyrnasta Pergamoon, ja sana jota käytimme Pergamoksen yhteydessä, oli sana "sulautuminen". Koska välittömästi vainojen loputtua Konstantinuksen kääntymyksen jälkeen, alkoi se seurakunnan historian vaihe, jossa seurakunta oli suosiossa. Oli suositua olla kristitty. Ja voidaksesi edistyä urallasi ja ansaita rahaa, sinun täytyi olla kristitty. Muutoin olit suosikkimallin skoopin ulkopuolella. Niipä suojeleminen tuli seurakunnan osaksi tuossa erityisessä seurakunnan historian ajanjaksossa. Ja me jäljitimme joitakin sen piirteistä seuraavina vuosina toiseen arvioimaamme ajankohtaan, 606 jKr. Koska juuri tuona hetkenä Rooman piispasta – joksi hän itseään kutsui – tuli universaali piispa, itse asiassa ensimmäinen paavi. Ja näin paavilaisuus sai alkunsa tuona aikana.

Sitten tuon jälkeen, luonnollisesti paavilaisuuden synnyttyä, hienot periaatteet tulivat hyljättyiksi, ja kaikki se mitä oli ollut pakanallisuudessa, tuli sisään todistavaan seurakuntaan kuin tulva-aalto. Se toi meidät Tyatiraan. Ja sana jota käytimme Tyatiran yhteydessä oli "väärä", koska siellä ei ollut

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

kyseessä intohimon laimeneminen, eikä vainojen pakkovalta, eikä myöskään Pergamon kompromissi – vaan korruptio, joka oli nyt tulossa täyttymykseensä. Ja näimme kuinka se kuvasi meille paavilaisuuden aikakautta, joka kehittyi huippuunsa alkaen 606 jKr toiseen arvioimaamme ajankohtaan, 1519 jKr. Ja sanoimme, että se toisi meidät päivään, kun Luther naulaisi teesinsä Wittenbergin kirkon oveen, ja näin noiden vasaraniskujen myötä itseasiassa julkisesti alkoi ulospäin suuntautuva liikehdintä, jota kutsumme reformaatioksi.

Niinpä reformaatio oli elpymistä – palaamista Kirjoituksiin, jotka olivat kauan olleet haudattuina tradition alle, joita oli väheksytty ja jotka oli kielletty kansalta. Ja se synnytti takaisinpaluun Kirjoituksiin. Se toi näkyville esityksen Vapahtajasta, jota ei ollut nähty vuosisatoihin. Kun Kristus esitettiin Sinä, joka oli voimallinen pelastamaan – ja ainoa Vapahtaja – ainoastaan armosta ja yksin uskosta, siinä oli reformaation suuri sanoma. Silloin oli suuri valon paikka, ei ainoastaan Kirjoitusten osalta, eikä Vapahtajan, vaan Jumalan Hengelle annettiin uudelleen paikka niin, että Hän saattoi työskennellä Sanan saarnaamisen kautta, ja tuo evankeliumi peitti koko maanosan ja levisi moniin pimeisiin seutuihin. Todellakin, silloin ilmeni suuri valon paikka.

Mutta nyt seisomme ajassa vuosia reformaation jälkeen ja pelkäämme, että tuo paikka on mennyt. Ja sen saattueesta on jäänyt jälkeen tunnustuksellisuus, protestanttisuus, ja kaikki tuo juonsi alkunsa reformaatiosta. Ja pelkäämme, että Herran sanat Sardeelle, olisivat totta meistäkin: "se nimi, että elät". Kyllä, alussa oli elämää, mutta "se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut" – loistaen upean menneisyyden valoa.

Seuratkaapa tätä ajatuksenjuoksua sopivassa tilaisuudessa. Havaitimme, että Efesolla oli kytkentänsä Genesikseen. Huomasimme, että Smyrnalla oli kytkentänsä Exodukseen. Näimme, että Pergamolla oli kytkentänsä erämaavaellukseen. Ja totesimme, että Tyatiralla oli kytkentänsä valtakuntaan. Mutta muistatte, että Kuningasten aika jakautui kahtia suuressa hajautumisessa – kahden heimon ja kymmenen heimon eriytyemisessä. Ja se oli se merkki, joka erotti nuo kaksi traditiota, niin

että todistus tuolla kohtaa jakautui. Näette, että tällä todella on jotain pientä heijastumaa siihen, mitä on tapahtunut seurakunnan todistukselle – jopa reformaatioissa. En lähde kehittämään tätä yhtään pitemmälle, vaan tällä kertaa jätän sen tähän pisteeseen.

Nyt, tämä tuo meidät Sardeehen. Ja tahdomme nähdä, ja kysyä sydämiltämme, miksi Herra valitsi juuri tämän Sardeen kaupungin. Mikä Sardeessa oli sellaista ominaispiirrettä, että Herra saattoi käyttää sitä kuvaamaan niitä ominaisuuksia, joita meillä on jopa omassa ajassamme – tunnustuksellisuutta – yhteydessä seurakunnan todistukseen.

Aion antaa teille kolme erityistä asiaa, yhteydessä tähän kaupunkiin. Ja uskon, että tulette huomaamaan, että nämä ovat juuri ne asiat, jotka ovat ominaisia jopa tämän päivän tunnustuksellisuudelle. Ne ovat: Sardee oli mitä suurimmassa määrin kaupunki, joka oli ylpeä miehistään. Heillä oli Sardeessa suuria nimiä. Kuningas Kroisos, kuningas Midas – rikkaimmat kuninkaat mitä koskaan on tunnettu maan päällä. Se, jonka kosketus muutti kaiken kullaksi, ja niin edelleen. Heillä oli suuria nimiä, ja tiedättekö, he oikein rakastivat kunnioittaa suuria nimiään. He antoivat heille kaupunginasut – he pukivat heidät valkoisiin vaatteisiin. He laittoivat näiden nimet Sardeen historiankirjoihin, antoivat heille vapaaherrauden, paikan siviilirekisterissä. Ja heillä oli juhlatilaisuuksia, joissa näitä nimiä – jotka olivat jo menneet – uudelleen tarkasteltiin. He asettivat miehiä jalustoille, ja olivat ylpeitä siitä.

Voitteko nähdä tuossa häivähdyksen liittyvänä tunnustuksellisuuteen? Koska se on juuri sitä, mitä tunnustuksellisuus on! Se tarkoittaa, että ihmisiä tunnustetaan, asettamalla heidän nimensä ylle. Ja luonnollisesti, reformaatio antoi meille suuria nimiä. Voi, emmekö ole ylpeitä Lutherin nimestä, Melancthonin nimestä, Kalvinin nimestä, ja kun tullaan vähän pitemmälle: Knox, Wesley, ja vuosien varrelta suuria nimiä kuten Darby, Kelly – meillä on suuria nimiä, saattaisitte sanoa. Miksi meidän ei tulisi olla ylpeitä suurista nimistä? Kyllä, ylpeitä, että Jumalan Henki alentui käyttämään heikkoja, kuolevaisia miehiä palveluksessaan, kyllä! Mutta mikään ei johtunut itse miehistä. Ja tulette ymmärtämään, että tunnustaa tämä

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

seurakunta nimillä – olivat ne sitten miten suuria tahansa – on vain sen ongelman jatkumoa, mitä tapahtui Korintossa, kun ilmeni puolueita Paavalin nimeen, ja toinen Apolloksen, taas toinen Keefaan, yksi jopa Kristukseen. Älkää erehtykö tässä: tuo viimeinen oli tavallaan pahinta laatua. Ja näin jakaa pyhiä pieniin ryhmiin, jotka olivat liittyneitä nimiin.

Nyt esitän sydämillenne – rakkaat pyhät tänä iltana – tämän yksinkertaisen totuuden: ei ole mitään muuta nimeä, jolla olisi auktoriteetti ja viehäytys pyhälle – tai edes tulisi olla, kuin Herran Jeesuksen Kristuksen nimellä. Jos annan paikan millekään muulle nimelle, annan paikan sille, mikä jakaa Jumalan kansaa. Niinpä tässä on pieni yhteys Sardeehen. He olivat ylpeitä nimistä.

Mutta on toinenkin yhteys, ja se on tämä: Sardeessa oli paljon rahaa. Olen maininnut nuo kuninkaat, jotka olivat suunnattoman rikkaita. Mutta tämä oli kotoperäinen ongelma Sardeessa. Sanottiin, että Sardeen läpi juokseva virta toi kultaa kaupunkiin, veden mukana. En tiedä, kuinka paikkansapitävä tuo perimätieto on. Mutta on arkeologisesti oikein sanoa, että varhaisimmat kultakolikot tulivat tästä Sardeen kaupungista – Iyydialaiset statorit, jotka sieltä tulivat. Heillä oli siis runsaasti rahaa. Ja tiedättekö, he valuttivat niitä näissä suurissa juhlissa, suurissa rakennuksissa. Voi, Sardes oli tunnettu kaupungin rakennuksista, jotka näyttivät sulkevan kaupungin sisäänsä. He olivat ylpeitä miehistä, heillä oli runsaasti rahaa, he saattoivat laittaa ne näihin rakennuksiin, ja he saattoivat olla ylpeitä juhlallisuuksistaan ja tilaisuuksistaan, jotka kulkivat yhdessä heidän valtavuutensa keralla ja heidän ylpeydestään kansalaisarvokkuudestaan. Se oli Sardes.

Voitteko nähdä tässä pienen kytkennän tunnustuksellisuuteen? Ja valtavuuden korostukseen? Kun on sijoitettu katedraaleihin, kirkkorakennuksiin, seremonioihin ja kaikkeen siihen, mikä hivelee silmää! Joka edustaa jotain valtavaa! Tiedätte, että se on tunnusomaista tunnustuksellisuudelle. Tyytymättömyys yksinkertaisiin kokouspaikkoihin. Oli oltava mahtavat rakennukset, jotka vaativat rahaa. Emme kai unohda, rakkaat pyhät, ettei Jumala oleile käsintehdyissä temppeleissä. Emme kai ole menossa takaisin Vanhan

testamentin toimintamalleihin? Älkää vain unohtako, ettei tämä rakennus ole teidän ylistyksenne kohde! Ja älkää vain koskaan viitako siihen tällä tavoin. Se on teidän kokoontumisenne paikka. Mutta tämän dispensaation pyhällä on vain yksi ylistyksen paikka; se on taivaallisissa oleva pyhäkkö. Ja pappeus joka siihen liittyy, on universaali pappeus – se ei ole valikoitunut papisto, joka nähdään kirkollismielisyydessä. Eikä se ole myöskään esikuvallinen pappeus, jota nähdään pukeutumisessa, nimityksissä ja kaikessa siinä papillisuudessa, joka silmää hivelee. Koska meidän pappeudellamme on vastaus eri ajoille – me nautimme yhteydestä, Jumalan kanssa. Siksi me emme tarvitse musiikkia – sana solo tarkoittaa kielten näppäilyä. Mutta sydämessä olevia kieliä, Jumalalle päin, jotka kohoavat Hänen tykönsä. Siksi me emme tarvitse suitsutusta, koska sehän on Vanhan testamentin esikuva, varjo tulevasta. Ette tarvitse tulevan esikuvaa, koska teillä on jo todellisuus! Se ylistys, joka nousee ylös itse Jumalan läsnäoloon. Voi; tässä on vastaus kaikkeen siihen mahtavuuteen, joka niin vetoaa silmään.

Niinpä sitä ei löydy tunnustuksellisuudesta, jolla on mahtavat rakennuksensa, loistavat paraatinsa ja jopa myös mahtava papillisuus, joka viehättää. Mutta se mikä on oikein on Uuden testamentin opetus yhteydessä ylistyspaikkaani, pappeuteeni Jumalan edessä ja esitykseni Hänen edessään. Voi, alan nähdä että tässä on jotain ihan todellista.

Nyt: Sardes oli ylpeä miehistään, heillä oli runsaasti rahaa, mutta tiedättekö, oli vielä jotain muuta joka liittyi heihin. Se oli tämä: jos katsoitte Sardeen kaupunkia, näitte että se sijaitsi kallionseinämän tasanteella. Ja jos katsoitte sitä tasaiselta, se oli kuin pystysuoraa seinää. Mieleeni sitä katsoessani tuli eräs kuvaus siitä; se on aivan kuin Sterlingin linnoitus Skotlannissa. Kun katsoitte muureja, jotka kohosivat jämerästä kalliosta, ajattelite sen olevan valloittamaton. Tuskin oli mahdollista aiheuttaa sille minkäänlaista iskua. Voi, ihmiset siellä sisällä olisivat täydellisen turvassa. Ja juuri näin Sardeen ihmiset ajattelivat. He olivat aivan tyytyväiset ajatuksesta, että heillä oli voima kohdata mikä tahansa hyökkäys. He olivat niin varmat turvallisuudestaan, että tiedättekö, että juuri tuosta varmuudesta tulikin heidän loukkunsa,

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

johon he kaatuivat, seuraavasta syystä. Se oli vain harha. Kun tulit lähemmäksi noita kallioita, havaitsit ne valekiveksi – kiveksi joka on pehmeää, ja jota voi helposti ja nopeasti halkoa käsityökaluin. Ja se mitä he pitivät aivan vahvimpana kohtanaan, oli itse asiassa heidän heikoin kohtansa. Tämä osoitettiin historiallisesti todeksi.

Ensimmäinen Sardeehen tulleista maailmanvalloittajista oli Kooses, ja hän tuli vuonna 549 eKr. Ja historia kertoo, että Kooses katsoi vain kerran muuria ja ajatteli: "Emme koskaan tule valloittamaan Sardeeta". Mutta hän jatkoi seuraamistaan. Ylhäällä vallilla oli sotilas, joka lepäsi keskipäivän auringossa. Hän otti pois kypäränsä ja asetti sen muurille. Sitten hän liikahti, ja samalla pudotti kypäränsä muurilta. Hän katsoi alas, ja se oli juuttunut jonkin matkan päässä alhaalla olevaan koloon. Kooreksen katsellessa sotilas kiipesi muurin yli, tuli ulos linnoituksesta ja alas kielekettä, nosti kypäränsä ja kiipesi uudelleen ylös. Kooses sanoi: "Ahaa, jos hän voi tehdä tuon, me voimme myös!". Sinä yönä, Sardeen ja sen sotapäälliköiden nukkuessa – eikö Herra sanonut: "Jos et valvo" -päälliköiden nukkuessa Kooses lähetti partionsa Sardeehen, he yllättivät varusväen, ja se valloitettiin lähes verettömästi. Aleksanteri Suuri teki täysin saman tempun. Syyrialainen kuningas Antiokus teki täysin saman tempun – heidän vahvimmasta kohdastaan tuli heidän heikoin kohtansa. Ja juuri turvallisuuden tunne oli se johon he kaatuivat, koska he eivät olleet valmistautuneet valvomaan.

Siinä on kaiken tausta. Voitteko nähdä sen tänä iltana? Havaitsetteko, että kristikunnan suurissa jakaantumisissa juuri tunnustukset ovat nousseet. On olemassa jotain jota he pitävät turvallisuutenaan, mutta joka itse asiassa onkin heidän heikkoutensa – on ollut ja on edelleen. Se on tämä: sillä kun ihmisiä tuodaan näihin tunnustuksellisiin kokoonumisiin – lapsia kastamalla, konfirmaatiolla ja suostumalla yhteisöön joilla millään ei ole pienintäkään raamatullista perustaa, heillä näin on kansa jolla on tietty todistus, mutta jotka eivät ole uudestisyntyneitä.

Toiseksi, havaitsette tämän: että he ovat perustaneet kouluja, yliopistoja ja korkeakouluja, niin että ne, jotka johtaisivat opetusta ja saarnainta opetettaisiin. Voi, ajatus oli aivan hyvä, siltä se jonkin aikaa

näytti. Mutta nämä korkeakoulut ja yliopistot ovat juuri olleet niitä linnakkeita, jotka Saatana on valloittanut – kun he eivät valvoneet. Sinne on tullut miehiä, jotka eivät usko Raamatun jumalalliseen innoitukseen, jotka eivät usko aivan perustavanlaatuisiin raamatuntotuuksiinkaan: Kristuksen jumaluuteen, lihaksitulemiseen, neitseestä syntymiseen, Kristuksen ylösnousemukseen ja kaikkeen siihen liittyvään. Tällaiset opetukset ovat tunkeutuneet saarnatuoliin sillä tuloksella, että koko sirkus on vain esitys todistuksesta, josta Herra sanoi: "sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut".

Rakkaat pyhät, voimmeko oppia jotain historiasta? Voimmeko oppia niistä muistiinpanoista, joita Herra antoi Sardeen kuulla!? Siispä katsokaa kaupunkia. Nähkää mikä vaikutus sillä oli seurakuntaan. Nyt Kristus aikoo astua esiin juuri tässä tilanteessa. Tässä on toinen kohta jota haluan painottaa: kaupunki ja sen tausta. Nyt aion puhua Kristuksesta ja siitä, miten Hänet esitettiin tälle seurakunnalle. Tässä kirjeessä Hänet on esitetty Sinä, "jolla on ne Jumalan seitsemän henkeä ja ne seitsemän tähteä". Tyatiran yhteydessä Hän oli lähdössä taistelemaan – se oli miekka. Mutta esitän, että kielenkäyttö tässä vaatii, että Hän kantaa muassaan vaakaa. Itse asiassa uskon kuvauksen olevan: Kristus seitsemän tähteä yhdessä kädessään. Se on todistuksen taivaallinen näkökohta. Ja toisessa kädessään Jumalan seitsemän henkeä. Mitä se tarkoittaa? Se tarkoittaa, että tälle seurakunnalle, missä on niin paljon todistusta, mutta niin vähän todellisuutta, Herra on vihjaamassa, että siellä on riittävästi voimaa, riittävästi huolenpitoa, Jumalan Hengen Persoonan riittävyttä, jotta tämän seurakunnan tarpeet tulisivat täytetyiksi.

Nyt, ettekö huomaa, mihin olen tulossa? Että jos siellä on oleva raamatullista todistusta, erossa tunnustuksellisuuden hajaannuksesta, tuon raamatullisen todistuksen täytyy olla alistuneena Jumalan Pyhän Hengen läsnäololle, voimalle ja huolenpidolle, Hänen kaikessa täydellisyydessään. Nuo seitsemän henkeä viittaavat juuri tuohon huolenpidon täydellisyyteen.

Nyt, jäljitetäänpä se. Mikä se on, joka tuo pyhät – tai sielut ylipäänsä – Kristukselle? Se on Pyhän Hengen läsnäolo ja voima. Mikä se

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

on, joka saa pyhät alistumaan Vapahtajalle? Tuo sama Jumalan Pyhä Henki. Mikä se on, joka saa seurakunnassa aikaan täydellisyyttä, hedelmää ja toimintaa? Jumalan itse perustamassa seurakunnassa Hän ei ole mikään sen vähempi kuin itse Jumalan Henki. Ja luottaa mihinkään sellaiseen joka on luonnollista, on palaamista Sardeen tilaan, ja sehän on vain fasaadin esitystä! Se on vain valhetta, ja tullaan osoittamaan sellaiseksi, kun vihollisen hyökkäys tulee.

Tahdon laittaa tämän jokaiselle sydämelle tänä iltana: tiedämmekö jokainen yksilöinä, mitä Jumalan Hengelle antautuminen todella merkitsee? Kristuksen Hengelle, Totuuden Hengelle, Pyhyiden Hengelle, Voiman Hengelle, Kirkkauden Hengelle. Kunnianimitys, joka avautui sydämelleni, minkä Kristus opetti.

Nyt haluan tutkia teitä ja tutkia itseäni. Miksi te olette seurakunnassa? Valinnan pohjalta? Mukavuussyistä? Sattumalta? Uskon, ettette ole. Uskon, että Totuuden Kirjoitukset ovat saaneet syntyä sydämiinne Jumalan Hengen vaikutuksesta, osoittamaan ettei pyhiä saa hajoittaa. Ja siksi te olette valmistautuneet hyväksymään, tunnustamaan ja myöntämään, että Hänen nimensä yksin tulee olla yllämme. Ja kun se on niin, ja tulette siihen varmuuteen, havaitsette että Jumalan Henki tulee huolehtimaan ja tuottamaan ja valmistamaan teidät niin, että te sovitte Jumalan valmistamaan seurakuntaan. Tavalla, joka koituu teidän eduksenne, ja Herramme Jeesuksen Kristuksen kirkkaudeksi.

Tässä on Vapahtaja punnukset käsissään. Hän sanoo: "Ei ole mitään syytä, miksette olisi voineet saattaa työtänne päätökseen. Ei ole mitään syytä töittenne keskenjäämiselle. Ei mitään syytä jättää ne tekemättä". On olemassa voima, läsnäolo ja täydellinen huolenpito – Jumalan Hengessä. Ja veljet ja sisaret, se on juuri se avain todistukselle, Herramme Jeesuksen Kristuksen nimelle.

Mutta nyt tulen kolmanteen kohtaan. Haluan teidän tutkivan, minkä päätöksen Herra antaa tälle seurakunnalle. Hän sanoo: "Minä tiedän sinun tekosi; sinulla on se nimi, että elät, mutta sinä olet kuollut". Nyt, minkälaisen neuvon Herra antaisi tälle seurakunnalle? Hän esittää sen kahdella lauseella. Ensiksi, Hän sanoo: "Heräjä valvomaan". Lause on presensin jatkuvassa aikamuodossa. Se tarkoittaa: "Katsopas

ympärillesi, tutkipa hieman, alaspäin". Siinähan on kuva vartiosotilaasta seisomassa vallilla. "Heräjä valvomaan". Ja sitten Hän sanoo: "vahvista jäljellejääneitä". Sana Sardes muuten tarkoittaa "jäljellejääneitä". Näyttää kuin tämä kaupunki olisi hyökkäyksen alaisena. Ja kuva on: sinä seisot vartiossa. Ja silmäsi seurailevat. Ja mitä näet? Havaitset aukon muurissa! Mitä silloin teet? Tässä on se mitä Herra sanoo: "Vahvista!". Se on aoristiaikamuodossa, ja se tarkoittaa: "Hei, työnnä olkapääsi siihen!". Mene ja pane kaikki painosi siihen. Siihen heikkoon kohtaan. Ja vahvista jäljellejääneitä. Ja heräjä valvomaan.

Mitenpä onkaan tänä iltana tämän seurakunnan tilanne? Haluaisitteko, että Herra laskisi silmänsä teidän ylitsenne – minä en sitä voi tehdä, valitettavasti – mutta Herra voi. Että Herra katsoisi sen kokoontumisen puoleen, joka esiintyy Herran Jeesuksen nimessä tällä alueella. Löytäisikö Hän heikkouksia – heikon kohdan? Sanoisiko Hän teille: "Nyt, herätkää valvomaan, ja vahvistakaa sitä kohtaa!". On asioita, jotka tulevat tämän todistuksen eteen tässä kaupungissa. Asioita, jotka on suunniteltu tuhoamaan Uuden testamentin seurakunnan erityinen luonne. Meidän tulee olla hereillä. On opetus, joka liittyy seurakuntaan ottamiseen. Se, joka kieltää, että Raamattu osoittaa, että on olemassa hyväksyntä seurakuntaan, Jumalallisessa järjestyksessä. Että sellaisessa seurakunnassa vallitsee myös kuri. Toisinaan meidän täytyy olla vahdissa.

On myös muita trendejä koskien vastuuta. Ja se helppo tapa on tämä: sen sijaan, että olisi harjoitettuja veljiä kaitsemassa ja huolehtimassa ja palvelemassa, valitaankin mies ja maksetaan hänelle. Ja jos voitte kertoa minulle, mikä ero sellaisella miehellä verrattuna nimitettyyn pappiin on, minä tahtoisin tietää sen. Sillä juuri tämä on pappissysteemin peruseriaate. Toisin sanoen, oikean pappisuuden toimesta vapautetaan ne, joiden itse asiassa tulisi kantaa vastuu siitä! Nuo ovat vain loukkuja. Vastaanottaminen ja vastuu; voi kuinka toisinaan sydäntäni puristaa nähdä nuoria miehiä ja naisia – sen sijaan että olisivat rohkaistuneet laittamaan aikansa ja voimansa Sanan palvelukseen, antaisivat aikansa Jumalan asioille, jotka tuottavat hedelmää, onkin taipumus vihkiä heidät huvitteluihin. Vihkiä heidät asioihin, jotka ovat vain

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

poistumassa ja väliaikaisia – asioita jotka ovat vain kevyttä viihdettä, nautintoja. Voi veljet ja sisaret, se ei ole koskaan rakentanut mitään Jumalalle.

Minä vain mainitsen tämän, jotta voisitte harjaantua sisältöön opetuksesta, jonka Herra on asettanut sydämelleni. Hän sanoo: "Katso, Heräjä valvomaan ja vahvista jäljellejääneitä". Hyökkäyksen alla, katso, vallit ovat sortumassa! Oletko valmis olemaan mies ja seisomaan muurinaukossa?

Sitten on myös toinen lause, ja se on tämä: "muista" (joka on taas preesensin jatkuvassa muodossa). Anna mielesi palata ajassa taaksepäin menneisiin. "Muista siis, mitä olet saanut" (aikamuoto on tässä perfektin). Sinä sait sen menneisyydessä ja se on sinulla yhä. Voi, tänä iltana palaan niihin asioihin, mitä sain menneisyydessä. Voisin palata siihen mieheen, jolta sain ne, ja paikkaan jossa sain ne. Se oli silloin kun opin tämän ja tuon, ja sain tuon. Sanan, Pyhän Hengen vaikutuksesta, kirjautumaan tajuntaani. Nyt Herra sanoo: "Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut" (tämä taas on aoristimuodossa). Sinä todella kuulit sen ja sait sen kerran, ja se on muistissa. Ja nyt Hän sanoo: "ja ota siitä vaari" (tämä on jatkuvassa muodossa). Ja sitten Hän sanoo: "tee parannus". Eikö ole kummallista (aoristimuoto)? Se tarkoittaa, että se mitä olen saanut ja kuullut, ja kun se nousee esiin menneisyydestä, se lyö minua. Se tuo minut alas. Se tarkoittaa, että minun täytyy nyt ottaa askel, ja panna asiat kuntoon. Ja katua.

Voi rakkaat pyhät, katsokaapa noita kahta kuningaskuntaa – vien teidät nyt tauon ajaksi hieman ajassa taaksepäin. Vien teidät Vanhan testamentin historiaan. Kaksi heimoa ja kymmenen heimoa. Nyt aion kysyä teiltä kysymyksen. Jos tutkitte noiden kahden heimon historiaa, havaitsette että toisinaan tapahtui jakautumista ja poislähtemistä. Paljon poislähtemistä, tuskallista sellaista, surullistakin. Mutta aina silloin tällöin tapahtui elpymistä. Voitte muistaa niitä, jos mietitte tarkkaan. Niitä hyviä kuninkaita, jotka toivat kansan takaisin Jumalan tykö, Jumalan välittömään läsnäoloon. Oli elpymistä.

Mutta miettikääpä niitä kymmentä heimoa. Ei kertaakaan tapahtunut minkäänlaista elpymistä. Ei kokonaan. Jopa Elian ja Elisian aikana, he vain taistelivat vähän vuoksiaaltoa vastaan. Siinä joukossa ei

koskaan tapahtunut elpymistä. Miksi – vastaus on tässä: kahdella heimolla oli oikea henkilö, kuningas Daavidin suvusta. Heillä oli oikea paikka, Jerusalem. Heillä oli myös oikeat käytännöt, jotka nousivat Kirjoituksista. Ja jopa niinä aikoina, kun tapahtui tuskallisia poislähtemisiä, jos Jumalan Hengelle oltiin alamaiset, tapahtui elpymistä. Mutta kun tutkitte niitä kymmentä heimoa. Moni heistä olisi sanonut Jumalalle: "kyllä, se on totta", mutta että he olisivat todellisuudessa tunnustaneet hänet, olisi merkinnyt koko heidän systeeminsä romahtamista. Eli olisivat tunnustaneet sen miehen hylkäämisensä, jonka alaisuudessa he aiemmin elivät. Oli vain yksi kuningas, ja heidän olisi pitänyt hyljätä ne paikat, jotka oli pystytetty Daaniin ja Betheliin – oli vain yksi paikka. Niiden menojen ja pappeuden hylkääminen, jotka oli perustettu Jumalan Sanan vastaisesti. Heidän olisi pitänyt palata oikeaan paikkaan ja takaisin Daavidin suvun kuninkaan tykö. Heidän olisi pitänyt palata takaisin aivan totuuden juurille.

Haluan teidän hieman pohdiskelevan sitä. Haluan teidän havaitsevan, että siellä on olemassa elpymistä, jossa perusta on Jumalan Sanassa. Ja siellä missä raamatulliset totuudet tunnustetaan, Jumalan Hengessä, siellä voi ilmetä parannuksen tekoa.

Tänä iltana mietin, pitäisikö minun pistää tietyt toimintatapani kuntoon? Pitääkö minun ottaa käsittelyyn jotkin taipumukset elämässäni? Pitäisikö minun käsitellä tiettyä saarnaamista, ja tuomita se? Että voisi tapahtua elpymistä sydämässäni – ja ehkäpä, teidänkin sydämissänne? Kaupunki, Kristus, ja päätös jonka Hän antaa – siinä on varoituksen sana lopussa: "Jos et valvo, niin minä tulen kuin varas". Verratkaapa sitä siihen, mitä Tyatiralle sanottiin: "Minä annan hänelle kointähden", ja kuten havaitsimme, se oli tarkoitettu hyväksynnäksi sille tosiseikalle, että Kristus oli palaamassa, ja nämä neljä viimeistä seurakuntaa: Tyatira, Sardes, Filadelfia ja Laodikea – ne kaikki ovat samanaikaisia, ne ikäänkuin kulkevat yhdessä. Ja ne kulkevat yhdessä tämän dispensaation loppuun saakka.

Ja voitte nähdä kuinka Tyatirassa Herran paluu, kointähti – voittajan tempauksen tiedostaminen oli totta jopa tyatiralaisessa tilassa. Mutta ajattelitteko koskaan, mitä se merkitsi kun Herra uhkasi Sardeeta paluullaan? Hän sanoi tulevansa kuin varas.

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

Nyt, mitenäs varas oikein tulee? Varas tulee odottamatta ja yllättäen ja ilkeissä aikeissa. Ja Herra sanoi: "niin minä tulen kuin varas".

Aion jättää sydämellenne asian johon uskon: että Herran paluuta kuin varas ei ole sillä tavoin esitetty koskaan Hänen uskovilleen. Ja varoitus on: "Jollet valvo", Sardeelle. Mitä se tarkoittaa? Tämä seurakunta sardealaisessa tilassa jatkaa kulkuaan Herran tuloon saakka. Mutta Hänen paluunsa ei saa aikaan oikeastaan minkäänlaista vaikutusta. Ei, heillä tulee olemaan seurakuntansa, saarnaamisensa, menonsa. Kun Herra on tullut ja vienyt omansa kotiin, Hänen tulonsa tapaa nämä pelastumattomat todistajat kuin varas joka yllättää varomattoman. Minä uskon, että tämä on tuo varoitus. Se on siinä sisällössä: "Jollet valvo".

Tämä puhuu sydämelleni tänä iltana, ja uskon että se puhuu myös teidän sydämellenne. Olen menettänyt otteeni, minä tunnustan sen: Herran äkillisen paluun suhteen. Kun Jumala pelasti minut, ensimmäisenä iltana vedin kaihtimet alas pimentääkseni tähtien loisteen, ja sanoin: "Saattaisikohan Hän tulla tänä iltana?" Kun aamulla nostin kaihtimen ja päästin auringonvalon sisään, katsoin ulos uutta päivää ja sanoin: "Tuleekohan Hän tänä päivänä?" Tein sillä tavoin viikko toisensa jälkeen, kuukausi kuukauden jälkeen. Mutta en tee sitä enää. Minä pelkään, että olen menettänyt tuntumani Hänen pikaisen paluunsa osalta. Miten on sinun laitasi?

Uskotko sinä, että Herra saattaisi tulla tänä iltana? "Jollet valvo!" Olet valmistautumassa nukkumaan, ja jotain on hirvittävän pielessä! Uskon että tämä Herran varoitus Sardeelle oli tarkoitettu leikkaamaan halki heidän harhansa. Saamaan heidät havahtumaan, että Herra on tulossa, ja jolleivät valvo, Hän yllättää heidät kuin varas. Teidän häviökseen!

Tahdon tämän oikein uppoavan teihin. Uskon sen olevan varoitus tunnustajalle. Mutta se myös tuo varoituksen minunkin sydämelleni! Ja teidän, tänä iltana.

Viimeinen sanoma on tämä: tälle seurakunnalle on myös lohdutusta. On vahvistavia ja auttavia sanoja, heidän erityiseen kriisiinsä. Hän sanoi: "Kuitenkin on sinulla Sardeessa muutamia harvoja nimiä, jotka eivät ole tahranneet vaatteitaan, ja he saavat käyskennellä minun kanssani

valkeissa vaatteissa". Suuret kansanjuhlat Sardeessa olivat hyvin laajalti tunnettuja. Eräs kuuluisimmista oli osoitettu luonnon jumalattarelle, Sybillalle. Ja noissa juhlallisuuksissa pappi kulki valkeissa vaatteissa. He kantoivat seppeleitä, ja kaikki päättyi orgioihin ja uhrien vuodatukseen pakanajumalatar Sybillalle.

Nyt Herra puhuu alas Hänen omilleen. Hän havaitsee että kaikkien noiden juhlallisuuksien ja menojen ulkopuolella ja kaiken sen Sardeen saastan, olisi niitä jotka Hänen nimensä kunniaksi, pysyisivät erossa moisesta. Ja Herra katsoo heitä laupeasti. Muutamia nimiä. Huomatkaa yhteys nimissä: "nimi että elät". Mutta tässä Herralle kuuluva nimi. Ja jopa sardealaisessa tilassa, nämä ovat valmiit käymään erilleen eivätkä saastuta vaatteitaan. Heidän käytöksensä, heidän ominaispiirteensä, heidän vakaumuksensa olivat pitäneet heidät erossa vallitsevista olosuhteista. Ja Herra sanoo: "he saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa, sillä he ovat siihen arvolliset."

Eikö tuossa olekin kaikua 5. luvusta? Kun Taivaan suuri laulu raikuu: "Sinä olet arvollinen". Se on Karitsa. Mutta Herra sanoo: "he ovat siihen arvolliset". Ketkä he? He ovat Taivaan aristokraatteja. He eivät kyllä välttämättä näytä siltä, tiedättekö – täällä alhaalla. He ovat tavallista kansaa, mutta erottautunutta kansaa. Ja he ovat tyytyväistä kansaa – hyväksymään Kristuksen vaatimukset ja erottautumaan kaikesta siitä, mikä saastuttaa.

Ja Herra sanoo: "Älkää käykö noissa suurissa juhlissa. Älkää kunnioittako noita siviilininimiyksiä. Ei, pysykää erossa niistä". "Mutta kuulkaa", Hän sanoo, "saatte käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa". Rakkaat pyhät, älkää ajatelko, että tämä on pikkuasia – kunnioittaa Herraa hyväksymällä Hänen vaatimuksensa. Kokoontua Hänen nimessään ja erota kaikesta tunnustuksellisuudesta ympärillänne. Älkää pitäkö sitä pienenä asiana. Se ei ole merkityksetöntä vaan, niin uskon, jotain sellaista, jota Herra arvostaa, Hänen pyhiensä sydämien harjaantumisessa. Että he ovat valmiit sallimaan Hänen auktoriteettinsa näkyvän tässä nimenomaisessa maailmassa.

Tässä on lohdutuksen sanat sekä yksilölle että koko seurakunnalle. Ja kuinka arvokasta se onkaan Herralle. Taivaan aristokraatit, "he

Seitsemän lampunjalkaa - Sardes

saavat käyskennellä minun kanssani valkeissa vaatteissa". Oletko sinä harjaantunut, rakas pyhä? Se veisi minut hyvillä mielin kotiin tänä iltana, jos olisin harjaantunut tielläni – siinä paikassa, joka minun tulee täyttää. Ja siihen osuuteen, johon haluan tarttua Jumalan Hengessä, jos vain täytän tuon paikan.

Nyt, tämä viimeinen huomio: se on haaste. Kaupunki, Kristus, päätös, lohdutus ja haaste. "Joka voittaa" – siinä on kolme asiaa, jotka Herra sanoo. "se näin puetaan valkeihin vaatteisiin". Esitän, että tuo on kansalaisuuden virkapuku. Kun jokin kaupunki halusi kunnioittaa roomalaista, hänet tuotiin juhlatilaisuuteen, ja hänelle puettiin valkoinen tooga. Se asetti hänet erilleen. Vain sen luokan sallittiin pitävän tuota puhtaanvalkoista toogaa – senaattoriluokan asua. Ja ne olivat niitä, joita kaupunki näin kunnioitti – ja tässä on Herra ja Hän sanoo: "Älkää te tulko kaupunkilaisjuhlallisuuksien kunnioittamiksi, jotka ovat maan juhlia". "Se päivä on tulossa, jolloin Minä itse kunnioitan teitä". "Puetaan valkeihin vaatteisiin".

Toinen asia on tämä: "enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä elämän kirjasta". Siinähan on kansalaisuuden identifikaatio – siviilirekisteri. Ja taivaan siviilirekisteri on Elämän Kirja. Ja minä en aio saattaa teitä hämmennyksiin tänä iltana – en nimittäin usko, että Elämän Kirjalla ja Karitsan Elämän Kirjalla on eroa. Voitte kiistellä kanssani jos haluatte, mutta minä en näe niillä mitään eroa. Hei, mutta tässä kohtaa Raamattu on positiivinen: "enkä minä pyyhi pois hänen nimeänsä". Nyt, älkää vain kääntäkö sitä pääläelleen ja sanoko, että on siis mahdollista pyyhkiä nimi pois. Koska korostus on tässä: se on aivan kuin tämä nimi olisi juurtuneena tuolle sivulle. Sitä tulee kunnioittaa juuri tuolla sivulla. Tässä on siviilitunniste. Nuo nimet, voi, Sardeessa he saattaisivat hyvinkin ottaa kynän ja pyyhkiä pois nuo nimet ja sanoa, etteivät nämä ihmiset ansaitse kuulua tähän kaupunkiin. He eivät sovi tänne. Ne ovat se pieni ryhmä joka eroaa meistä – he eivät kuulu meille – pyyhkikää pois heidän nimensä.

Mutta Herra sanoo: "Katsokaa, Minulla on toinen rekisteri". Ja tuossa rekisterissä, siellä on nimiä jotka ovat juurtuneet sinne. Ne tulevat olemaan siellä, koko iankaikkisuuden. Ei vain kansalaispuku vaan myös kansalaistunniste.

Mutta tiedättekö, on vielä yksi asia: "minä olen tunnustava hänen nimensä Isäni edessä ja hänen enkeliansä edessä". Voi, eikö se tulekin olemaan suuri hetki! "Hän omisti Minun nimeni täällä; hän ei kunnioittanut muita nimiä". Tunnustuksellisuus erotti hänet Jumalan ihmisistä! "Hän omisti vain yhden nimen". Nyt Hän sanoo: "Minä otan hänen nimensä, ja tunnustan sen Isäni ja Hänen enkeliansä edessä".

Rakkaat pyhät, ettekö tekin haluaisi nimenne tunnustettavan? Tässä on kansallisvastaanottaminen, kun niitä, jotka tulevat maasta, itse Taivas kunnioittaa. Se ei ole mikään pikkuasia, antaa Kristukselle paikkansa. Sallia Hänen nimensä hallita ja olla SE tunnustus, minulle, tässä maailmassa. "Ja se päivä on tulossa, kun kuljen hänen kanssaan valkeissa vaatteissa. Kun hänen nimensä, jota on ehkä väheksytty ja pyyhitty pois maan päällä, tullaan näin näkemään iankaikkisuuden rekistereissä. Ja kun se tullaan tunnustamaan Minun Isäni edessä", näin sanoo Vapahtajani, "ja Hänen enkeliansä".

Pieni hymni tulee mieleeni näin lopuksi: "Yksi pieni hetki katsella Mestarin kanssa, ikuisia vuosia kulkea Hänen kanssaan valkeissa vaatteissa. Yksi pieni hetki urheasti kohdata tuho, ikuisia vuosia hallita Hänen kanssaan valkeudessa".

Teitä harjoitetaan, teitä koetellaan – nyt ei vielä ole sateen aika, se on vielä tulematta. Rakkaat pyhät, uskon että kaikki tämä on sen arvoista, Hänelle. Rukoilkaamme.

Jim Allen

Jannes ja Jambres

Käymme nyt katselemaan noiden kahden egyptiläisen noidan, "Janneksen ja Jambreksen", vastustusta. Emme tietäisi näiden Jumalan totuuden muinaisten vastustajien nimiä, ellei Pyhä Henki olisi niitä maininnut niiden "Vaarallisten aikojen" yhteydessä, joista Paavali varoittaa poikaansa Timoteusta. On tärkeää, että kristitty lukijani käsittää oikein, mikä henki näiden noitien vastustusta elähdytti. Jotta se kävisi oikein selväksi, toistamme tässä sen, mitä Paavali asiasta lausuu. Ne ovat vakavia sanoja.

"Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita, rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä, pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia; heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta. Sillä niitä ovat ne, jotka tungettelevat taloihin ja pauloihinsa kietovat syntien rasittamia ja monenlaisten himojen heiteltäviä naisparkoja, jotka aina ovat opetusta ottamassa, eivätkä koskaan voi päästä totuuden tuntemiseen. Ja niinkuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin nuokin vastustavat totuutta, nuo mieleltään turmeltuneet ihmiset, jotka eivät uskonkoetuksissa kestä. Mutta he eivät pitemmälle edisty, sillä heidän mielettömyytensä on käyvä ilmeiseksi kaikille, niinkuin noidenkin mielettömyys kävi ilmi" (2 Tim. 3:1-9).

On tärkeää huomata, millaista on se vastustus, josta tässä puhutaan. "Jannes ja Jambres" vastustivat Moosesta siten, että he, niin kauan kuin suinkin voivat, jäljittelivät kaikkea, mitä Mooses teki. Emme huomaa heidän väittäneen Mooseksen tekemiä ihmeitä jonkun väärän tahi pahan voiman vaikuttamiksi. He koettivat vain heikentää niiden omiintuntoihin tekemää vaikutusta menettelemällä samoin. He osasivat tehdä samoja ihmeitä kuin Mooseskin, joten ero ei siis ollut perin suuri. Ihme kuin ihme; heidän ihmeensä olivat yhtä hyviä kuin Mooseksenkin. Ja Mooses teki ihmeitä saadakseen kansan pois Egyptistä, he osasivat tehdä ihmeitä pidättääkseen kansan siellä. Oliko siinä siis mitään eroa?

Tästä opimme sen, että saatanallisin vastustus, mikä Jumalan totuuteen maailmassa kohdistuu, tulee niiden taholta, jotka jäljittelevät kaikkea sitä, minkä totuus vaikuttaa, mutta joilla siitä huolimatta on vain "jumalisuuden ulkokuori, mutta kieltävät sen voiman". Sellaiset ihmiset tekevät kaikkea, mitä totiset uskovaisetkin. Heillä saattaa olla samoja tapoja ja muotoja, he käyttävät samanlaista puhetapaa ja tunnustavat omistavansa saman katsantokannan kuin totiset kristitytkin. Jos totiset Jumalan lapset, Kristuksen rakkauden pakottamina, ruokkivat nälkäisiä, vaatettavat alastomia, käyvät sairaiden luona, levittävät Raamattuja ja hengellisiä kirjasia, harrastavat evankeliumin julistamista, rukoilevat, laulavat kiitosvirsiä ja saarnaavat evankeliumia, niin muotojumaliset saattavat tehdä juuri samoin. Ja huomatkaa, että viimeisinä aikoina esiintyvän vastustuksen kuvaavin piirre onkin juuri "Janneksen ja Jambreksen" henki. Erittäin tärkeää on käsittää tämä. On tärkeää muistaa, että "niinkuin Jannes ja Jambres vastustivat Moosesta, niin nuokin vastustavat totuutta", nuo itserakkaat, maailman rikkautta himoitsevat, nautinnonhaluiset muotokristityt. He eivät tahdo olla ilman "jumalisuuden ulkokuorta". Mutta vaikka he tavan vuoksi omaksuvatkin sen "ulkokuoren", vihaavat he kuitenkin sen "voimaa", koska se vaatii itsensä uhraamista.

"Jumalisuuden voimaan" sisältyy sekin, että tunnustamme Jumalan vaatimukset oikeiksi, että Jumalan valtakunta tulee sydämeen, sekä että tämä johdonmukaisesti kuvastuu elämästä ja luonteesta. Mutta siitä ei muotojumalisuus tiedä mitään. "Jumalisuuden voima" ei saata viihtyä niiden kauhustusten parissa, joita äsken mainittu raamatunkohta luettelee. Mutta sen "ulkokuori" jättää ne sellaisinaan, kukistumattomina, voimaansa, vaikka se hiukan peittää niitä; ja se onkin juuri muotojumalisen mieleen. Sellainen ihminen ei halua, että hänen himojaan kukistetaan, huvituksiaan estetään, halujaan painetaan alas, tunteitaan hillitään ja sydäntään puhdistetaan. Hän haluaa omistaa juuri sen verran jumalisuutta, että hän "parhaiten saattaa käyttää hyödykseen sekä tätä maailmaa että tulevaa". Hän ei käsitä, että ihminen saattaa hyljätä tämän maailman saavutettuaan "tulevan".

Jannes ja Jambres

Tutkiessamme niitä monia keinoja, joilla Saatana on koettanut vastustaa Jumalan totuutta, näemme, että hän on aina ensin käyttänyt ulkonaista pakkovaltaa. Ja kun hän siinä on epäonnistunut, koettaa hän turmella Jumalan totuutta jäljittelemällä sitä. Niinpä hän ensin koetti surmata Mooseksen (2 Moos. 2:15). Ja kun hän siinä epäonnistui, hän rupesi Moosesta jäljittelemään.

Näin on käynyt senkin totuuden, minkä Jumala on seurakunnalleen uskonut. Saatanan ensimmäiset yritykset sen kukistamiseksi ilmenivät ylipappien ja vanhimpien raivossa, verituomioissa, vangitsemisissa ja mestauksissa. Mutta vasta mainitsemisamme Paavalin Timoteukselle kirjoittamissa sanoissa emme näe lainkaan viitattavan sellaiseen. Väkivalta on siinä saanut väistyä paljon vaarallisempien aseiden, tekopyhyden, tyhjän ulkonaisen kiillon, inhimillisen jäljittelyn tieltä. Vihollinen on hyljännyt vainon miekan ja hiipii nyt ympäri valhejumalisuuden ja tekopyhyden kaapuun puettuna. Hän tunnustaa ja matkii nyt sitä, mitä hän ennen vainosi. Ja näin tehden hän nykyaikana voittaa jalansijaa pelottavassa määrin. Se suunnaton siveellinen turmelus, mikä kautta aikain on tahrannut ihmiskuntaa, ei viihdy enää yksinomaan siellä, mikä mielestämme on sen oikea paikka, nimittäin inhimillisen kurjuuden pimeimmissä pesissä, vaan me löydämme sitä nyt kylmän, voimattoman ja penseän oikeaoppisuudenkin piiristä. Tämä on Saatanan ovelimpia temppuja.

Onhan vallan luonnollista, että ihminen langenneena on itserakas, ahne, kerskailija, ylpeä, herjaaja, että hän rakastaa enemmän hekumaa kuin Jumalaa. Mutta että hän on tällainen ja pukeutuu "jumalisuuden ulkokuoren" loistavaan vaippaan, se juuri kuvaa Saatanan vastustusta näinä "viimeisinä päivinä". Sehän on vallan luonnollista, että ihmisessä ilmenevät nuo himot ja halut. Nehän ovat vain seurauksia siitä, että hän on kaukana Jumalasta, kaiken pyhyden ja puhtauden lähteestä. Ihminen pysyy alusta loppuun samana. Mutta kun näemme Herran Jeesuksen pyhän nimen vedetyn ihmisen pahuuteen ja irstauteen, kun pyhiä totuuksia ja saastaisia menoja ja tapoja sovitetaan yhteen, kun näemme pakanallisen turmeluksen sellaisena kuin roomalaiskirjeen ensimmäinen luku sitä kuvaa, liittyvän "jumalisuuden ulkuoreen", silloin saatamme

täydellä syyllä sanoa: nuo ovat "viimeisten päivien" kauheita merkkejä; tämä on "Janneksen ja Jambreksen" vastustuksen henki.

Mutta Egyptin noidat eivät pystyneetkään jäljittelemään kuin kolmea elävän Jumalan palvelijain tekemää ihmettä. He saattoivat nimittäin muuttaa sauvansa käärmeiksi (7:12), muuttaa veden vereksi (7:22) sekä saivat sammakoita tulemaan yli maan (8:7). Mutta kun tapahtui neljäs ihme, joka, paitsi luomisvoimaa, vaati vielä ihmisluonnon nöyrytystä, he joutuivat kokonaan hämilleen, ja heidän oli pakko tunnustaa: "Tämä on Jumalan sormi" (8:16-19). Samoin on viimeisinä päivinä ilmestyvien totuuden vastustajien laita. He tekevät kaiken Saatanan voimalla, heidän kaikki työnsä ovat Saatanan valtapiirissä. Ja niiden ainoa tarkoitus on vastustaa totuutta.

"Janneksen ja Jambreksen" tunnusomaisimpana piirteenä oli Saatanan voima, kuolema ja saastaisuus – käärmeet, veri ja sammakot. Siten he aikanaan vastustivat Moosesta, ja samoin vastustavat heidän hengenheimolaisensa meidänkin päivinämme totuutta, koettaen estää sitä vaikuttamasta omiintuntoihin. Tuskinpa mikään siinä määrin heikentää totuuden vaikutusta kuin se, että ihmiset, olematta lainkaan totuuden valtapiirissä, kuitenkin koettavat tehdä samoja tekoja kuin ne, jotka ovat totuudessa. Ja sitä keinoa Saatana meidän aikanamme juuri käyttää. Hän koettaa tehdä kaikista ihmisistä nimellisesti kristittyjä. Hän koettaa saada meidät uskomaan, että elämme kristityssä maailmassa. Mutta tämän maailman kristillisyyden on pelkkää apinoimista, joka ei suinkaan ole mitään totuuden todistamista, vaan joka päinvastoin vihollisen voimalla vastustaa totuutta ja koettaa estää sen puhdistavaa ja uudistavaa vaikutusta.

Sanalla sanoen: Kristuksen palvelijoita ympäröi joka puolelta tuo vastustava henki. Heidän on hyvä muistaa tämä. On hyvä, että he tarkoin tuntevat sen pahan, jota vastaan heidän on taisteltava, ja tietävät sen olevan Saatanan työtä, jolla hän koettaa jäljitellä Jumalan totuutta. Hyvä on heidän käsittää, ettei sitä nyt saa aikaan jonkun noitamiehen taikatempu, vaan se ilmenee valheellisten muotokristittyjen kautta, joilla kyllä on "jumalisuuden ulkokuori, mutta jotka kieltävät sen voiman", jotka kyllä

Jannes ja Jambres

näennäisesti tekevät hyviä töitä, mutta joilla ei ole Kristuksen elämää sielussaan, ei Jumalan rakkautta sydämessään, eivätkä myöskään omistatunnoissaan ole tunteneet Jumalan Sanan voimaa.

Mutta apostoli sanoo: "he eivät pitemmälle edisty, sillä heidän mielettömyytensä on käyvä ilmeiseksi kaikille, niinkuin noidenkin mielettömyys kävi ilmi" (2 Tim. 3:9). Ja tosiaankin kävi "Janneksen ja Jambreksen" mielettömyys ilmi kaikille, kun he eivät voineetkaan kaikessa jäljitellä Mooseksen ja Aaronin tekoja, ja vielä sen lisäksi saivat osakseen Jumalan rangaistuksen kuten muutkin. Tämä on vakava asia. Aivan samoin on Jumala paljastava jokaisen mielettömyyden, joka tyytyy vain ulkonaiseen muotojumalaisuuteen, "jumalisuuden ulkokuoreen". Heidän on mahdoton aikaansaada kaikkea sitä, mitä jumalallisen elämän voima vaikuttaa, ja he vetävät vielä päälleen sen tuomion, minkä Jumalan totuuden hylkääminen tuo mukanaan.

Eikö tämä ole vakava varoitushuuto meidän ajallemme, jolloin sisällyksetön muotojumalaisuus on vallalla? Sen pitäisi olla vakavana varoituksena jokaisen omalletunnolle, puhua vakavaa kieltään jokaiselle sydämelle. Sen tulisi saada meidät kaikki vakavasti tutkimaan itseämme, vaellammeko "jumalisuuden voimassa" ja todistammeko siten totuudesta, vai onko meillä vain sen "ulkokuori", johon turvaamme, ja siis näin ollen vastustamme totuutta.

"Jumalisuuden voiman" vaikutus tulee parhaiten ilmi siitä, että "pysymme siinä, minkä olemme oppineet" (2 Tim. 3:14). Vain ne ovat pysyviä, joita "Jumala on opettanut", jotka Jumalan Hengen voimalla ovat Jumalan Sanan puhtaasta lähteestä saaneet olemukseensa jumalalliset perustotuudet.

Kiitetty olkoon Jumala, että sellaisia ihmisiä on paljon eri kristillisten tunnustusten piirissä. Hajallaan siellä täällä on monia, joiden omattunnot Jumalan Karitsan sovintoveri on puhdistanut, joiden sydämissä asuu palava rakkaus Häneen, joiden henki iloitsee siinä autuaassa toivossa, että he kerran saavat nähdä Hänet sellaisena kuin Hän on ja saavat iäti olla Hänen kaltaisiaan. On rohkaisevaa ajatella tätä. Sanomaton armo on olla kosketuksissa niiden kanssa, jotka voivat tehdä selvää toivonsa perusteista ja jotka tuntevat asemansa Jumalan edessä. Lisätköön Herra joka päivä niiden lukua. Ja levitköön "jumalisuuden voima" näinä lopun aikoina laajoihin piireihin, jotta se kirkkaasti ja selkeästi todistaisi Hänen nimestään, joka on arvollinen saamaan kaiken kunnian.

C. H. MacIntosh

Petetty !

Eläinmaailman monimutkaisten rakenteiden kätköissä liikkuu tosielämän "petoksen mestari". Pieni Portia –hämähäkki (Portia fimbriata) on hämmästyttänyt tiedemiehiä kyvyillään pettää toisia hämähäkkejä. Etsiessään hotkittavaa, tällä hämähäkillä on lukemattomia konsteja vietellä potentiaalisia lounaita. Se muuttaa taktiikkaansa vaanimansa lajin mukaan. Se saattaa nykiä vastustajansa verkkoa, imitoiden loukkuun jääneen hyönteisen liikkeitä, ja siten houkuttelee uhrinsa ulottuvilleen. Joidenkin lajien osalta riittää vain niiden kiinnostuksen herättäminen, jotta kuolettava päämäärä saavutetaan. Jos erilaista strategiaa tarvitaan, se nousee metsälle räpyttäen toisenlaista "nuottia", monotonista värinää joka hypnotisoi aistit, mikä mahdollistaa hyökkäyksen jopa vahvempia hämähäkkejä vastaan.

Samoin kuin paha-aavistamattomat lajit vaihtelevat, niin sen taktiikatkin. Vastustaja, jota ei voi huijata, voidaan johdattaa harhaan, ja puhaltavan tuulen suojassa – tai kamppailevan hyönteisen aiheuttaman hässäkän – Portia saattaa tehdä hyvin ajoitetun hyökkäyksen. Ja toiset uhrin voidaan pettää romanssin keinoin! Portia ovelasti turvautuu tapaan, jossa se matkii kuhertelevaa urosta, jolloin siitä tulee tappava kosija. Jos vaanija vahingossa on vaarassa paljastua tai joutua vastahyökkäyksen kohteeksi, se nopeasti muuntautuu näyttämään palalta harmitonta jätettä. Ja näin petos jatkuu.

Vaikei petollinen Portia –hämähäkki ole vaarallinen sinulle ja minulle, Jumalan Sana vakuuttaa meille, että meillä on tappava vihollinen, jota ei tule väheksyä. Ihmiskunnan vihollinen numero yksi, itse Saatana, hallitsee vertaansa vailla petoksen maailmassa. Kenestäkään meistä ei ole vastusta paholaiselle. Tämä "paha" (1 Joh. 5:19) petti Eevan, ja on pettänyt miljoonia sen jälkeen (Ilm. 12:9). Hän on parantumaton. Hän yllyttää (1 Aik. 21:1), syyttää (Ilm. 12:10), kiusaa (1 Tess. 3:5), vastustaa (Sak. 3:1) ja pettää (2 Kor. 11:3). Hän on julma. Hän sokaisee ihmismielet (2 Kor. 4:4), nappaa Jumalan Sanan pois paha-aavistamattomilta sieluilta (Matt. 13:19), villitsee (Ilm. 12:9), murhaa ja valehtelee (Joh. 4:4).

Jollet ole pelastunut, olet edelleen alttiina Saatanan pettaville suunnitelmille (Ap.t. 26:18). Kuten Portia, paholainen etenee tehokkaan sinnikkäästi toteuttaakseen pahaenteiset suunnitelmansa sieluasi vastaan. Ehkäpä hän on johdattanut sinut pois hengellisistä asioista. Hän saa maailman näyttämään kiinnostavalta. Hän voi käyttää elämän takaiskuja saattaakseen sydämen kääntymään Jumalaa vastaan. Hänellä on useita hypnoottisia petoksia ja ne ovat olleet kauhistuttavan tehokkaita. Toisen huomion hän saa käännettyä pois tyytymättömyydellä, kun taas toisen hän kukistaa menestyksellä. Hänen suurin menestyksensä on hurmata mieli "lyhytaikaisella nautinnolla" (Heb. 11:25). Monelle, valitettavasti, mielihyvän "näky" on jo riittävä syötti. "Tämän maailman jumalana", hän on sokaissut niiden mielet, jotka eivät usko (2 Kor. 4:4).

Saatanan täydellinen vastakohta on Jumalan rakastettu Poika, Herra Jeesus Kristus. Oletko koskaan ajatellut Häntä? Raamattu kertoo meille, että "hän ei ollut vääryyttä tehnyt eikä petosta ollut hänen suussansa" (Jes. 53:9). Herra Jeesus meni ristille, ja kärsi ihmisten väkivallan, ja oikeuden rangaistuksen Jumalan käsissä. Kaiken tämän Hän teki tahtoen, sinun ja minun puolestani! Ei siis ihme, että Häntä kuvataan sanoin "Uskollinen ja Totinen" (Ilm. 19:11)!

Punnitsepa Hänen sanojaan: "Minä olen tie ja totuus ja elämä" (Joh.14:6). Luotatko sinä Häneen? Herra Jeesus ei petä sinua. Hän ojentaa kätensä ihanaan kutsuun: "Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon" (Matt. 11:28).

Jon Shutt

